

Svar:

Den omhandlede bestemmelse indebærer ikke, at det er medieerne og personaleorganisationerne, der fastlægger lovens anvendelsesområde. Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 2 ovenfor.

Spørgsmål nr. 4:

Hvilke principielle betænkeligheder kan der generelt rejses over for anvendelsen af bemyndigelsesbestemmelser, der er udtryk for, at det uforudsigelige anvendelsesområde for en lov ikke fastsættes af Folketinget, men administrativt?

Svar:

Om det rejste spørgsmål anfører Alf Ross, Dansk Statsforfatningsret (3. udg. ved Ole Espersen, 1980), side 481, mere generelt bl.a. følgende:

»Ud fra gode lovgivningspolitiske synspunkter bør der ved tilvejebringelsen af generelle retsforskrifter finde en fornuftig arbejdsdeling sted mellem folketetinget og administrationen. Det ledende princip herfor må være at det tilkommer lovgiveren som det politisk ledende organ at træffe principafgørelserne og de væsentlige bestemmelser for deres nærmere udførelse, medens det overlades til administrationen at anordne mere underordnede forskrifter om ordningens tekniske og praktiske gennemførelse. Naturligvis er dette princip yderst vagt, og det vil altid bero på et skøn fra lovgivningsmagtens side hvor meget eller hvor lidt den vil overlade til administrationen. Alligevel angiver det et synspunkt ud fra hvilket klare funktionsanomalier kan påpeges. På den ene side svigter lovgiveren sin opgave dersom han gennem vidtgående bemyndigelser overlader det til administrationen at udforme selve grundtrækkene af en vis regulering. Dette er uheldigt fordi politisk vigtige beslutninger herved glider folkerepræsentationen af hænde og lægges over i regeringskontorerne hvor de træffes uden offentlighedens lys og den repræsentation af interesser og ideer der kendetegner folketetinget. På den anden side anmasser lovgiveren sig unødigt en funktion der burde overlades til administrationen dersom han udfærdiger retsforskrifter af detaljeret og teknisk-underordnet natur.«

Der kan om spørgsmålet endvidere henvises

til bl.a. Juridisk Grundbog 2, Loven (4. udg., 1989), side 16 ff.

Lovforslaget indebærer, at det er Folketinget, der fastlægger alle væsentlige principper på retsområdet, jf. de centrale bestemmelser i forslaget § 2, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3. Det, der overlades til justitsministeren, er inden for meget snævre rammer og under en procedure, der indebærer, at de berørte parterers synspunkter bliver inddraget, eventuelt at bestemme, at enkelte yderligere oplysninger i personalesager skal være omfattet af offentlighedsloven.

På den baggrund giver lovforslaget efter Justitsministeriets opfattelse ikke anledning til betænkeligheder af den karakter, der angives i spørgsmålet, jf. herved citatet fra Alf Ross.

Spørgsmål nr. 5:

Vil ministeren overveje at lade bemyndigelsesbestemmelsen i § 2, stk. 4, udgå og i stedet i næste folketingssamling give Folketinget en redegørelse for, hvorledes lovændringen har fungeret?

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 1, svarer lovforslaget også på dette punkt til det lovudkast i betænkningen, som en enig arbejdsgruppe står bag.

Der er endvidere tale om en bemyndigelsesbestemmelse med et meget snævert anvendelsesområde, ligesom bestemmelsen ikke kan antages at give anledning til principielle betænkeligheder, jf. besvarelsen ovenfor af spørgsmål nr. 4.

På den baggrund finder Justitsministeriet ikke grundlag for at tage initiativ til, at bestemmelsen i § 2, stk. 4, udgår af lovforslaget.

Spørgsmål nr. 6:

Er der fastsat administrative forskrifter for, hvad en personalesag skal indeholde og ikke må indeholde, og vil ministeren oplyse, hvor længe de enkelte dokumenter i et ansættelsesforløb opbevares, og hvor personalemapper efter fratrædelse opbevares?

Svar:

Der er ikke fastsat generelle administrative forskrifter om, hvilke oplysninger en personalesag skal indeholde. Justitsministeriet er ikke be-